

Europejski Rzecznik
Praw Obywatelskich

*Tłumaczenie tej strony zostało wygenerowane za pomocą tłumaczenia maszynowego [Link].
Tłumaczenia maszynowe mogą zawierać błędy potencjalnie zmniejszające zrozumiałość i
dokładność; Rzecznik Praw Obywatelskich nie ponosi odpowiedzialności za jakiegokolwiek
rozbieżności. Aby uzyskać najbardziej wiarygodne informacje i pewność prawną, należy
zapoznać się z następującymi informacjami wersja źródłowa na angielski, do której odnośnik
znajduje się powyżej. Więcej informacji można znaleźć w naszej [polityce językowej i
tłumaczeniowej](#) [Link].*

Decyzja Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich zamykająca dochodzenie w sprawie skargi 1561/2014/MHZ przeciwko Europejskiemu Urzędowi Nadzoru Bankowego (EUNB)

Decyzja

Sprawa 1561/2014/MHZ - **Otwarta** 13/10/2014 - **Decyzja z** 06/07/2015 - **Instytucja, której
sprawa dotyczy** Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego (Nie stwierdzono niewłaściwego
administrowania) |

Sprawa dotyczyła opóźnienia ze strony Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego (EUNB) w rozpatrzeniu wniosku skarżącego o zbadanie przez EUNB domniemanego naruszenia prawa UE przez estoński organ nadzoru finansowego. Rzecznik Praw Obywatelskich przeprowadził dochodzenie w tej sprawie i stwierdził, że EUNB był w stanie uzasadnić jego opóźnienie w przeważającej części. Z tego powodu, a także dlatego, że EUNB przeprosił za opóźnienie i zobowiązał się do poprawy swojej procedury, Rzecznik nie stwierdził niewłaściwego administrowania. Ponieważ w toku dochodzenia EUNB ustanowił wewnętrzne terminy rozpatrywania podobnych wniosków, Rzecznik zachęcił go do sformalizowania tych terminów poprzez zmianę regulaminu wewnętrznego. W ten sposób zamknęła sprawę kolejną uwagą.

Okoliczności leżące u podstaw skargi

1. Skarga dotyczy banku estońskiego (zwanego dalej „bankiem estońskim”).
2. W dniu 21 maja 2013 r. kancelaria prawna reprezentująca skarżącego (między innymi składający wniosek) przedłożyła Europejskiemu Urzędowi Nadzoru Bankowego („EUNB”) wniosek („wniosek”) o przeprowadzenie dochodzenia na podstawie art. 17 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010 [1] Estońskiego Urzędu Nadzoru Finansowego („Urząd Estoński”) w związku z

domniemanym naruszeniem dyrektywy UE 2007/44/WE [2] .

3. Składający wniosek twierdzili, że organ estoński nie dokonał właściwej oceny odpowiedzialności nabycia większości udziałów w banku estońskim przez Bank X i jego spółkę dominującą Y i nie sprawował odpowiedniego nadzoru nad tym nabyciem. Spowodowało to bezpośrednią kontrolę nad kapitałem zakładowym przez tę pierwszą, a pośrednią kontrolę nad kapitałem zakładowym. W związku z tym wnioskodawcy uznali, że depozyty i kapitał klientów banku estońskiego nie są bezpieczne, a informacje objęte tajemnicą bankową nie są bezpieczne.

4. W dniu 23 maja 2013 r. EUNB potwierdził otrzymanie wniosku i zobowiązał się do zbadania sprawy i poinformowania wnioskodawców o kolejnych krokach w odpowiednim czasie. Między czerwcem a grudniem 2013 r. przeprowadzono wymianę korespondencji między EUNB a wnioskodawcami. EUNB konsekwentnie potwierdzał otrzymanie korespondencji i dodatkowych dowodów. Za każdym razem EUNB informował wnioskodawców, że wkrótce zostaną poinformowani o procesie dochodzenia i kolejnych krokach (ale nie podano powodów opóźnienia).

5. W dniu 15 stycznia 2014 r. EUNB poinformował kancelarię prawną, że wniosek uznano za dopuszczalny zgodnie z ówczesnymi wewnętrznymi przepisami EUNB dotyczącymi postępowania wyjaśniającego w sprawie naruszenia prawa Unii [3] .

6. Osiem miesięcy później EUNB nadal nie podjął decyzji, czy zamierza przeprowadzić dochodzenie w sprawie Urzędu Estońskiego. Skarżący zwrócił się do Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich.

Dochodzenie

7. Rzecznik wszczął dochodzenie w sprawie skargi i zidentyfikował następujące zarzuty i roszczenia:

1) EUNB nie rozpatrzył prawidłowo wniosku;

2) EUNB powinien podjąć działania w odpowiedzi na wniosek i niezwłocznie poinformować skarżącego o tym działaniu.

8. Otwierając dochodzenie, Rzecznik zwrócił się do EUNB o poinformowanie jej o terminach nałożonych wewnątrz dla każdego etapu procedury w przypadku rozpatrywania podobnych wniosków na podstawie art. 17 rozporządzenia 1093/2010.

9. W toku dochodzenia Rzecznik otrzymał opinię EUNB w sprawie skargi, a następnie uwagi skarżącego w odpowiedzi na opinię EUNB. Prowadząc dochodzenie, Rzecznik wziął pod uwagę argumenty i opinie przedstawione przez strony.

Domniemany brak należytego rozpatrzenia wniosku i powiązanego roszczenia

Argumenty przedstawione Rzecznikowi Praw Obywatelskich

10. Skarżący twierdził, że EUNB nie podjął działań w rozsądnym terminie i nie uzasadnił swojego opóźnienia. Wniosek został złożony w maju 2013 r. i dopiero w styczniu 2014 r. EUNB podjął decyzję o jego dopuszczalności. Ponadto do dnia złożenia skargi do Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich (8 września 2014 r.) EUNB nie poinformował skarżącego o swojej decyzji, czy zamierza wszcząć dochodzenie w następstwie wniosku, czy też zamknąć wniosek bez wszczynania dochodzenia.

11. Skarżący wskazał, że regulamin wewnętrzny EUNB z 2012 r., który obowiązywał w momencie składania wniosku, rozróżnia trzy etapy procesu rozpatrywania wniosku: decyzji w sprawie dopuszczalności; (II) decyzji w sprawie wszczęcia lub nie wszczęcia dochodzenia oraz (iii) dochodzenia.

12. Niniejszy regulamin wewnętrzny nie przewiduje ram czasowych, w których EUNB powinien podjąć decyzję na etapach (i) oraz (ii). W związku z tym zastosowanie mają ogólne zasady dotyczące rozsądnego terminu. Skarżący stwierdził, że okresy ośmiu miesięcy na rozpatrzenie dopuszczalności wniosku i ponad osiem miesięcy na podjęcie decyzji o wszczęciu dochodzenia nie mogą zostać uznane za „rozsądny czas”. Jest tak tym bardziej, jeśli weźmie się pod uwagę fakt, że obie te decyzje mają „*techniczny charakter*”.

13. W swojej odpowiedzi EUNB przedstawił szczegółowe informacje na temat sposobu, w jaki rozpatrzył wniosek w porządku chronologicznym:

- Wniosek złożony w dniu 21 maja 2013 r. został uzupełniony kilkoma dodatkowymi pismami z dnia 3 czerwca 2013 r. (wraz z załączonymi dokumentami); 12 sierpnia 2013 r.; 9 października 2013 r. i 27 listopada 2013 r. (wraz z załączonymi dokumentami).
- W dniu 3 lutego 2014 r. EUNB skontaktował się z Urzędem Estońskim i zwrócił się o opinię na temat domniemanego naruszenia dyrektywy 2007/44. W odpowiedzi z dnia 24 lutego 2014 r. organ estoński stwierdził, że kwestia ta była szeroko rozpatrywana w poprzednich latach.
- W międzyczasie w dniu 17 lutego 2014 r. skarżący poinformował EUNB, że jego wstępna ocena została ujawniona prasie. W dniu 4 kwietnia 2014 r. skarżący poinformował EUNB o krajowym orzeczeniu sądowym dotyczącym wniosku. W odpowiedzi skarżący został poinformowany, że przeprowadzono „wstępne postępowanie wyjaśniające” z organem estońskim i że postępowanie to jest w toku.
- W dniu 11 kwietnia 2014 r. EUNB zwrócił się do Urzędu Estońskiego o dodatkowe informacje i dowody potwierdzające.
- W dniu 29 kwietnia 2014 r. skarżący przedłożył dodatkowe informacje na temat istotnych zmian w Estonii. Następnie EUNB poinformował skarżącego, że ze względu na złożoność sprawy, liczne dokumenty znajdujące się w aktach sprawy, ograniczone zasoby i wymagane

tłumaczenia potrzebował więcej czasu na ocenę wniosku i podjęcie decyzji o wszczęciu postępowania przeciwko Urzędowi Estońskiemu na podstawie art. 17 rozporządzenia 1093/2010.

- W dniu 3 czerwca 2014 r. Urząd Estonii przedłożył kolejną odpowiedź (do której załączono wiele dokumentów), która została następnie oceniona i przeanalizowana przez EUNB.

- W dniu udzielenia odpowiedzi Rzecznikowi Praw Obywatelskich (19 grudnia 2014 r.) EUNB zakończył swoją ocenę. Wydał on decyzję, w której wyraził zamiar zamknięcia wniosku i nie wszczynał dochodzenia na podstawie art. 17 rozporządzenia 1093/2010. Tego samego dnia wysłała ona do skarżącego pismo w tej sprawie.

14. EUNB zauważył, że regularnie korespondował ze skarżącym. Wskazała jednak, że otrzymała „bardzo dużą ilość złożonych informacji faktycznych, które musiała rozważyć, aby określić, jak postępować”. Ponadto „w okresie letnim” EUNB musiał przenieść zasoby na złożone i pilne postępowanie wyjaśniające w sprawie nieudostępnienia przez organy krajowe Z chronionych depozytów deponentom. Biorąc pod uwagę konsekwencje dla deponentów w odnośnych bankach Z, EUNB potraktował to dochodzenie priorytetowo, co doprowadziło do nieplanowanych opóźnień w rozpatrywaniu wniosków oczekujących na rozpatrzenie.

15. W odpowiedzi na szczególny wniosek Rzecznika Praw Obywatelskich o udzielenie informacji (pkt 8 powyżej) EUNB zauważył, że jego dział prawny „ustanowił niedawno” [4] proces śledzenia skarg/wniosków za pomocą konkretnego „narzędzia zarządzania projektami”. EUNB wyjaśnił, że „[p] określa początkowe terminy dla każdej skargi na podstawie uznania skarg natychmiast, przeprowadzając wstępny przegląd skargi w terminie dwóch tygodni oraz, o ile analiza ta nie doprowadzi do zamknięcia wniosku na tym etapie, pełniejsza analiza [...] w ciągu kolejnych trzech i pół miesiąca i informująca wnioskodawcę o analizie EUNB w ciągu kolejnego miesiąca.” Terminy te są dostosowywane do charakteru złożonych wniosków, w szczególności ich złożoności, zakresu, w jakim należy kierować zapytania do właściwych organów, terminowości ich odpowiedzi oraz potrzeby priorytetowego traktowania wniosków w stosunku do innych prac prowadzonych przez Dział Prawny. Ostatecznie celem jest dostarczenie wnioskodawcy oceny w ciągu jednego roku od otrzymania wniosku, przy jednoczesnym zapewnieniu mu należytej aktualizacji.

16. EUNB załączył do swojej odpowiedzi kopię swojego pisma do skarżącego z dnia 19 grudnia 2014 r. W piśmie tym Komisja poinformowała skarżącego, że „ma zamiar zamknąć [wniosek] i nie wszczynać dochodzenia na podstawie art. 17 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010” i przedstawiła szczegółowe uzasadnienie swojej decyzji. EUNB stwierdził, że wniosek powinien zostać zamknięty, ponieważ skarżący nie przedstawił żadnych istotnych dowodów, które skłoniły go do przekonania, że „naruszenie, jeśli i tam, gdzie zostanie udowodnione, naruszyłoby podstawy praworządności, brak jakiegokolwiek charakteru systemowego lub jakiegokolwiek aspektu wiążącego się z naruszeniem praw człowieka lub innych podstawowych wolności”. Następnie stwierdził, że nie ma dowodów na to, że organ estoński nie wywiązał się ze swoich obowiązków nadzorczych. EUNB stwierdził, że po ujawnieniu trudnej sytuacji finansowej X organ estoński działał w sposób, który wydaje się mieć na celu zapewnienie solidności estońskiego banku. Ponadto sporne sprawy doprowadziły do powstania istotnych sporów przed estońskimi sądami administracyjnymi i cywilnymi, w których uczestniczył organ

estoński.

Skarżący został poproszony o przedłożenie „wszelkich nowych istotnych informacji”, które mogłyby uzasadnić dalsze rozpatrzenie sprawy w ciągu czterech tygodni. W przeciwnym razie EUNB zamknąłby wniosek skarżącego w sposób określony.

EUNB przeprosił skarżącego za czas potrzebny na przeanalizowanie wniosku. Wyjaśniła, że było to spowodowane „połączeniem bardzo znacznego obciążenia pracą, które ogranicza zasoby, które możemy przeznaczyć na rozpatrzenie takich wniosków” oraz z potrzeby, która pojawiła się latem, aby nadać priorytet innym żądaniom dotyczącym braku dostępu deponentów do ich depozytów w dwóch bankach Z. Stwierdził, że „będzie dążyć do zapewnienia, że w przyszłości będą dostarczane bardziej regularne aktualizacje dotyczące postępów w rozpatrywaniu takich wniosków”.

17. W swoich uwagach dotyczących odpowiedzi EUNB z dnia 27 lutego 2015 r. skarżący uznał, że EUNB powinien był podjąć decyzję o zbadaniu domniemanych naruszeń prawa UE przez organ estoński i nie zamknąć wniosku. W istocie w dniu 19 lutego 2015 r. estoński sąd pierwszej instancji potwierdził poważne naruszenia prawa estońskiego i unijnego przez X. Orzeczenie to budzi wątpliwości co do poprawności wniosków Urzędu Estońskiego skierowanych do EUNB i potwierdziło, że X nie jest odpowiednim akcjonariuszem kontrolującym estoński bank. W dniu 16 stycznia 2015 r. skarżący i inni wnioskodawcy odpowiedzieli na pismo EUNB, a 27 lutego przekazali EUNB kopię wyroku sądu estońskiego. Skarżący twierdził, że w każdym razie jego skarga do Rzecznika nie miała na celu uzyskania od Rzecznika decyzji co do istoty wniosku, lecz tego, czy EUNB rozpatrzył wniosek w rozsądnym terminie.

18. Skarżący zgodził się, że przedmiot wniosku jest złożony i że EUNB musi zebrać dowody. Jego zdaniem jednak EUNB nie zajął się tą sprawą w jak najbardziej efektywny sposób. Przy podejmowaniu decyzji o wszczęciu dochodzenia (drugi etap postępowania) wydaje się, że EUNB zaczął koncentrować się na kwestiach, które powinny być zostać przeanalizowane w trzecim etapie (dochodzeniu). Drugi etap nie powinien być pociągać za sobą szczegółowego badania faktów stanowiących podstawę wniosku, podczas gdy pismo EUNB z dnia 19 grudnia 2014 r. sugeruje, że takie szczegółowe dochodzenie miało miejsce. Zdaniem skarżącego EUNB powinien był jedynie ustalić, czy wniosek spełnia kryteria określone w załączniku 2 do regulaminu wewnętrznego.

Ocena Rzecznika Praw Obywatelskich

19. Jak słusznie zauważył skarżący, w dawnym i obecnym regulaminie postępowania EUNB dotyczącym dochodzenia w sprawie naruszenia prawa Unii nie przewidziano terminów na podjęcie przez EUNB (i) decyzji w sprawie dopuszczalności wniosków oraz (ii) decyzji w sprawie tego, czy należy wszcząć dochodzenie. Zasady uzasadnionych oczekiwań i pewności prawa wymagają jednak od EUNB podjęcia działań w rozsądnym terminie przy rozpatrywaniu wniosków. Wymóg ten odpowiada proceduralnemu prawu podstawowemu zapisanemu w art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, który wymaga, aby „sprawy [każdyh osób]

były rozpatrywane [...] w rozsądnym terminie”.

20. Jak wielokrotnie orzekały sądy Unii, ocena, czy rozpatrywany termin był rozsądny, powinna mieć miejsce w świetle okoliczności właściwych dla danej sprawy, takich jak złożoność sprawy, zachowanie stron lub nadzorowanie spraw proceduralnych [5] .

21. W odniesieniu do swojej decyzji w sprawie dopuszczalności wniosku Rzecznik uważa, że EUNB nie był w stanie uzasadnić, dlaczego podjęcie decyzji zajęło mu osiem miesięcy. Po pierwsze, jak słusznie podnosi skarżący, kryteria dopuszczalności ustanowione w art. 2.5 i w załączniku 1 do regulaminu postępowania EUNB z 2012 r., które mają zastosowanie w niniejszej sprawie, mają charakter techniczny i nie wydają się wymagać kilku miesięcy na rozpatrzenie [6] . Ponadto, o ile dodatkowe informacje, które skarżący przesłał EUNB w dniach 3 czerwca, 6 października i 27 listopada 2013 r., mogły rzeczywiście mieć znaczenie dla oceny, czy należy wszcząć dochodzenie, o tyle z pewnością nie miały one znaczenia dla decyzji w sprawie dopuszczalności w świetle kryteriów wymienionych w załączniku 1. Rzecznik zauważa również, że wszystkie dokumenty załączone przez skarżącego do korespondencji zostały przetłumaczone na język angielski.

22. Z drugiej strony Rzecznik uważa, że czas potrzebny EUNB na podjęcie decyzji w sprawie kolejnego etapu postępowania, a mianowicie wstępnego ustalenia, że wniosek należy zamknąć bez wszczynania dochodzenia, jest uzasadniony.

23. Rzecznik zwraca uwagę, że zarówno regulamin wewnętrzny z 2012 r., jak i z 2014 r. wskazują, że etap ten jest porównywalny z dochodzeniem, choć ma charakter wstępny. W istocie art. 3 regulaminu postępowania z 2012 r., który przewiduje możliwość skontaktowania się z zainteresowanym właściwym organem, nosi tytuł „Wszczęcie dochodzenia”. Jeszcze bardziej wyraźny jest art. 4 regulaminu wewnętrznego z 2014 r. Przewiduje on możliwość skontaktowania się z zainteresowanym właściwym organem, wnioskodawcą lub jakąkolwiek osobą prawną lub fizyczną w celu uzyskania informacji na etapie ustalenia, czy należy wszcząć dochodzenie. Jest on zatytułowany „**Wstępne postępowanie wyjaśniające**” [7] . Ponadto załącznik 2 wprowadza rozróżnienie między pozytywnymi i negatywnymi czynnikami dochodzeniowymi, które należy określić przed podjęciem decyzji o zamknięciu wniosku lub wszczęciu dochodzenia. Charakter tych czynników (w szczególności pozytywnych czynników dochodzeniowych) wymaga gruntownej oceny faktów, prawa i informacji dostarczonych przez właściwy organ i wnioskodawców [8] .

24. Rzecznik zauważa, że w okresie jedenastu miesięcy od dnia 15 stycznia 2014 r. (data decyzji w sprawie dopuszczalności) do dnia 19 grudnia 2014 r. (data decyzji wyrażającej zamiar zamknięcia wniosku bez wszczynania dochodzenia) EUNB dwukrotnie zwrócił się do organu estońskiego o wyjaśnienia (w dniach 3 lutego i 11 kwietnia) i przeprowadził szereg kontaktów z wnioskodawcami. Rzecznik przyznaje również, że EUNB musiał przeanalizować odpowiedzi Urzędu Estońskiego, uzyskać tłumaczenia dokumentów dostarczonych przez ten organ oraz zająć się złożonymi i obszernymi dowodami. Ponadto, przyznając pierwszeństwo pliku Z przed wnioskiem, EUNB działał w granicach przysługującego mu zakresu uznania w odniesieniu do organizacji swoich prac wewnętrznych.

25. W związku z powyższym Rzecznik Praw Obywatelskich stwierdza, że chociaż EUNB nie był w stanie uzasadnić, dlaczego podjęcie decyzji w sprawie dopuszczalności wniosku zajęło osiem miesięcy, był w stanie przedstawić wyjaśnienie faktu, że podjęcie wstępnej decyzji o zamknięciu wniosku bez wszczynania dochodzenia zajęło mu jedenaście miesięcy (począwszy od dnia wydania decyzji w sprawie dopuszczalności). Z tego powodu, a także dlatego, że w piśmie skierowanym do skarżącego w dniu 19 grudnia 2014 r. EUNB (i) przeprosił za opóźnienie oraz (ii) zobowiązał się „*dopilnować, aby w przyszłości informowano o postępach w rozpatrywaniu wniosków*”, Rzecznik Praw Obywatelskich nie stwierdził przypadku niewłaściwego administrowania.

27. Ponadto Rzecznik zauważa za zgodą, że obecnie EUNB stosuje następujące wewnętrzne terminy: maksymalnie **pięć miesięcy** od daty otrzymania wniosku, w którym należy podjąć decyzję w sprawie dopuszczalności wniosku, i maksymalnie **jeden rok** od dnia otrzymania wniosku, w którym należy podjąć decyzję o wszczęciu dochodzenia lub zamknięciu wniosku.

Wnioski

Na podstawie dochodzenia w sprawie tej skargi Rzecznik zamyka ją z następującym wnioskiem:

Biorąc pod uwagę, że EUNB przeprosił za nieuzasadnione opóźnienie w rozpatrywaniu wniosku skarżącego i zobowiązał się „*dopilnować, aby w przyszłości informowano o postępach w rozpatrywaniu wniosków*”, Rzecznik nie stwierdza niewłaściwego administrowania w tej sprawie.

Skarżący i EUNB zostaną poinformowani o tej decyzji.

Dodatkowa uwaga

EUNB mógłby rozważyć sformalizowanie pierwotnych terminów określonych w narzędziu zarządzania projektami EUNB, zmieniając odpowiednio swoją decyzję z 2014 r. przyjmującą regulamin postępowania wyjaśniającego w sprawie naruszenia prawa Unii.

Emily O'Reilly Strasburg, 06/07/2015

[1] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego), zmiany decyzji 716/2009/WE i uchylecia decyzji Komisji 2009/78/WE, Dz.U. L 331, s. 12.

Artykuł 17 „Przeciwdziałanie prawu Unii” stanowi:

„1. W przypadku gdy właściwy organ nie zastosował aktów, o których mowa w art. 1 ust. 2, lub zastosował je w sposób, który wydaje się stanowić naruszenie prawa Unii, [...] Urząd działa zgodnie z uprawnieniami określonymi w ust. 2, 3 i 6 niniejszego artykułu .

2: Na wniosek co najmniej jednego właściwego organu, Parlamentu Europejskiego, Rady, Komisji lub Bankowej Grupy Interesariuszy lub z własnej inicjatywy i po poinformowaniu właściwego organu, którego to dotyczy, Urząd może zbadać domniemane naruszenie lub niestosowanie prawa Unii.”;

[2] Dyrektywa 2007/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 września 2007 r. zmieniająca dyrektywę Rady 92/49/EWG oraz dyrektywy 2002/83/WE, 2004/39/WE, 2005/68/WE i 2006/48/WE w odniesieniu do zasad proceduralnych i kryteriów oceny ostrożnościowej oceny nabycia i zwiększenia udziałów w sektorze finansowym, Dz.U. L 247, s. 1.

[3] Decyzja EUNB/DC/2012/054 z dnia 5 lipca 2012 r. Przepisy te zostały zastąpione w dniu 14 lipca 2014 r. decyzją EUNB w sprawie przyjęcia regulaminu postępowania wyjaśniającego w sprawie naruszenia prawa Unii (EBA/DC/2014/100). Treść przepisów nie uległa znaczącym zmianom.

[4] Nie podano daty.

[5] Sprawy połączone T-431/10 i T- 560/10 *Nencini przeciwko Parlamentowi* , wyrok z dnia 4 czerwca 2013 r., dotychczas nieopublikowany w Zbiorze, pkt 43 i 44 oraz przytoczone tam orzecznictwo; Sprawa C-50/12 P *Kendrion przeciwko Komisji* , wyrok z dnia 26 listopada 2013 r., dotychczas nieopublikowany w Zbiorze, pkt 96.

[6] Artykuł 2. 5 Regulaminu z 2012 r.: „ Aby wniosek był dopuszczalny, wniosek dotyczy stosowania aktów, o których mowa w art. 1 ust. 2 rozporządzenia w sprawie EUNB, w tym standardów technicznych ustanowionych zgodnie z art. 10–15, w szczególności braku zapewnienia przez właściwy organ spełniania przez instytucję finansową wymogów określonych w tych aktach. Wniosek nie jest dopuszczalny, jeżeli należy do kategorii określonej w załączniku 1 .” Załącznik 1 przewidywał sześć jasnych warunków niedopuszczalności. Wniosek uznaje się za niedopuszczalny, jeżeli (i) jest anonimowy, nie wskazuje adresu nadawcy lub wskazuje niekompletny adres; (II) nie wskazano żadnego zarzutu; (III) skarga nie wchodzi w zakres stosowania rozporządzenia; (IV) nic nie wskazuje na istnienie właściwego organu, któremu można przypisać domniemane naruszenie prawa UE; (V) dotyczy działań/misji osoby prywatnej lub podmiotu; (VI) skarga jest zasadniczo taka sama jak skarga, która została już rozpatrzona przez EUNB.

[7] Art. 3 ust. 1 regulaminu wewnętrznego z 2012 r. stanowi, że w razie potrzeby przewodniczący EUNB zwraca się do właściwego organu o przekazanie informacji w określonym terminie. Artykuł 4 regulaminu postępowania z 2014 r., zatytułowany „Postępowanie przygotowawcze”, stanowi, że przewodniczący może zwrócić się do zainteresowanego

właściwego organu, wnioskodawcy lub każdej innej osoby prawnej lub fizycznej o udzielenie informacji. Art. 3 ust. 2 regulaminu wewnętrznego z 2012 r. stanowi, że po otrzymaniu wszystkich niezbędnych informacji przewodniczący powinien podjąć decyzję, czy wszcząć dochodzenie, uwzględniając niewyczerpujący wykaz czynników zamieszczony w załączniku 2.

[8] Załącznik 2 do regulaminu wewnętrznego z 2012 r. (załącznik 2 do regulaminu wewnętrznego z 2014 r. jest prawie identyczny) stanowi:

„ Pozytywne czynniki [dochodzeniowe]: Domniemane naruszenie podważa podstawy praworządności (na przykład naruszenia systemowe, naruszenia praw człowieka lub podstawowe wolności) Zarzucane naruszenie dotyczy powtarzającego się naruszenia [...]; Domniemane naruszenie może mieć znaczący, bezpośredni wpływ na cele EUNB dotyczące: funkcjonowanie rynku wewnętrznego; uczciwość, przejrzystość; efektywność i prawidłowe funkcjonowanie rynków finansowych; zapobieganie arbitrażowi regulacyjnemu i promowanie równych warunków konkurencji; oraz zwiększenie ochrony klientów.

Ujemne czynniki [dochodzeniowe]: Wniosek jest bardziej odpowiedni do rozpatrzenia przez inną osobę lub organ [...]; wniosek jest bardziej odpowiedni do rozpatrzenia w inny sposób (np. wzajemna ocena, mediacja); wniosek wydaje się frywolny lub dokuczliwy .”